

WILBUR SMITH

& TOM HARPER

KIOKAN

KOŘIST

Copyright © Orion Mintaka (UK) Ltd 2017
First published by HarperCollins Publishers 2017
HarperCollins Publishers,
1 London Bridge Street, London SE1 9GF
Wilbur Smith asserts the moral right to be identified
as the author of this work. All rights reserved.
Translation © Dalibor Míček, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE TIGER'S PREY
přeložil Dalibor Míček
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-906-2

*Tuto knihu věnuji své manželce Niso,
která ve dne v noci ozařuje můj život.
Miluji tě víc, než dokáží vyjádřit slova.*

Zámožná vdova nesla příliš mnoho plachet. Teplý monzun bičoval mořskou hladinu a vytvářel na vrcholcích vln bílé hřebeny lesknoucí se na slunci, které zářilo na safírové obloze. Plachtoví se napínalo, plátno košových a vrcholových plachet hlasitě pleskalo. Těžce naložený trup se převaloval na vysokých vlnách, které se valily napříč Indickým oceánem. Loď prchala, aby si zachránila život.

Její kapitán Josiah Inchbird stál na zadní části paluby a hleděl dozadu za brázdou na loď, která je pronásledovala. Objevila se za úsvitu, dlouhá, nízká a štíhlá jako hladový vlk, a pomalu je doháněla. Černý trup zdobily rudé kostky dělových střílen.

Kapitán zvedl zrak k nadmutému plachtoví nad hlavou. Vítr zesílil a plachty málem praskaly ve švech. Velitel se neodvažoval napnout další, aby neriskoval katastrofu. Ta však byla jistá, pokud to riziko nepodstoupí.

„Pane Evansi,“ křikl na prvního důstojníka. „Všichni muži na palubu. Vztyčte stěhové plachty.“

Evans, čtyřicetiletý Walesan s hluboce vsazenýma očima, zvedl hlavu k ráhnovi a zamračil se. „V takovém větru, pane? O moc víc jich už neunese.“

„Zatraceně, Evansi, okamžitě napněte ty plachty! Pověsil bych na ráhna i naše prádlo, kdybych získal půl uzlu navíc.“

Inchbird se plavil na všech mořích už dvacet let a postupně se vypracoval až k velení této lodi, zatímco méně schopní muži se správnými konexemi ho na každém kroku předbíhali. Přežil plavby, při kterých museli pohřbít polovinu posádky do moře i s jejich lůžky v infekcemi prolezlých přístavech na pobřeží Indie a Ostrovů koření. Teď svou loď nevystaví nebezpečí.

„Co to děláte?“

Přes palubu zazněl klidný, autoritativní ženský hlas. Někteří muži na provazových příčkách lanoví se zarazili. Po třech týdnech na moři se rádi podívali na ženu na zadní palubě.

Inchbird polkl nadávku, která se mu přirozeně drala na rty. „To se vás netýká, *senhora Duarte*. Bylo by lepší, kdybyste zůstala v podpalubí.“

Vzhlédla k plachtoví. Dlouhé černé vlasy jí vlály ve větru a rámovaly jemný obličej olivové pleti. Tělo měla tak štíhlé, až se zdálo, že ji prudší poryv větru smete přes palubu. Přesto Inchbird z vlastní hořké zkušenosti poznal, že zdaleka není tak křehká.

„Samozřejmě že se mě to týká,“ odsekla. „Jestli tu loď ztratíte, všichni zemřeme.“

Muži v lanoví ji pořád sledovali. První důstojník Evans švihl bičem. „Hněte sebou, chlapi, nebo vám dám ochutnat mokrého lana!“

Neochotně se znovu dali do pohybu. Inchbird cítil, jak jeho autorita pod ženiným přísným pohledem roztává.

„Jděte dolů,“ přikázal jí. „Musím vám popisovat, co dělají piráti ženám, když se jich zmocní?“

„*Haló na palubě!*“ křikl námořník z hlídkového koše. „Vytahuje vlajku.“ Pak si povzdechl tak hlasitě, že ho slyšeli až dole: „Kristepane.“

Víc dodávat nemusel. Všichni to viděli – na hlavním stěžni nepřátelské lodi se zatřepetala černá vlajka a o chvíli později zavlála na předním stěžni červená.

„Žádné slitování!“ upozorňovali je piráti.

Kapitán Jack Legrange na můstku *Bojovného kohouta* sledoval vlajky napínající se ve větru a hladově se zazubil. Tu obchodní loď pronásledovali už tři dny, od chvíle, kdy ji zahlédli nedaleko Madagaskaru. Na tuto roční dobu vyplula pozdě, konvoje, do kterých se obchodní plavidla seřazují na obranu proti pirátům, kteří zamořili Indický oceán, již nestihla. V noci jim monzum pomáhal odzadu a posádka vztyčila další plachty v naději, že

se může opřít o vítr více než bachraté obchodní plavidlo. Sázka se vyplatila. Zkrátili náskok zhruba na jednu míli a rychle se přibližovali.

Kapitán přehlédli svou loď. Námořní kariéru zahájila v Bristolu jako otrokářská a plavila se po trasách mezi východní Afrikou, Karibikem a americkými koloniemi. Legrange na ní sloužil jako první důstojník – do chvíle, kdy ho kapitán přistihl při krádeži a nechal jej zbičovat. Následující noci, když mu ještě obvazy prosakovaly krví, vedl od příďové nástavby bandu vzbouřenců a pověsil kapitána na jeho vlastním ráhně. Poté s lodí odpluli do opuštěné zátoky, kde rozbili příďovou nástavbu i zadní palubu, strhli všechny přepážky a na mnoha místech i obložení a na obou bocích vysekali tucet nových střílen pro děla. Zdravé otroky se ziskem prodali a pár nejhezčích si nechali pro své potěšení, nemocní a slabí letěli přes palubu zatížení kusem řetězu – spolu s lodními důstojníky a zbytkem posádky, který se odmítl připojit ke vzbouřencům. Teď se z plachetnice stala válečná loď se vším kromě jména, lovec, který mohl přepadat všechna plavidla kromě těch největších v majetku Východoindické společnosti.

„Vypalte z děl na přidi,“ rozkázal. „Uvidíme, zdali popluje rychleji, když ji nakopneme do zadku.“

„Jestli napne další plachty, přijde o hlavní stěžeň,“ podotkl loďmistr, který stál vedle kapitána.

Legrange se usmál. „Přesně tak.“

Jeho muži začali nabíjet příďová děla, dlouhé dvaatřicetiliberní kanony umístěné po obou stranách čelenu. Dělostřelec přisunul železný koš na oheň a rozdmýchal uhlíky, aby nažhavl koule. Chtěli dostat kořist a její náklad nedotčené, ale kdyby hrozilo, že jim unikne, Legrange by ji raději spálil až po čáru ponoru.

„A co támhleta, kapitáne?“ zeptal se loďmistr.

Daleko na pravoboku tančila na obzoru další plachta. Legrange na ni namířil dalekohled a zaostřil. Byla to šalupa, štíhlá loď s nízkou palubou, která plula s napnutými kosatkami, vrtáhnovými a košovými plachtami. Legrange viděl posádku

tlačící se kolem zábradlí, námořníci se dívali za jeho lodí a ukazovali na ni. Jeden muž držel dalekohled namířený na *Bojovného kohouta*. Nejspíš si sere do kalhot, pomyslel si, a děkuje bohu, že piráti mají bohatší kořist, alespoň prozatím.

Uchechtl se a sklonil dalekohled. „Nejdřív vyřídíme toho Východoinda,“ použil běžné označení plavidel Východoindické společnosti. „Potom dohoníme tu šalupu a uvidíme, jaké zboží pro nás má. Zatím si jí nemusíme všimát.“

Tom Courtney sklonil dalekohled. Pirátská loď s černou a červenou vlajkou na stožárech se zmenšila v pouhý nejasný obrys na obzoru.

„Ten obchodník natahuje další plachty,“ poznamenal. „Ještě může uniknout.“

Od přídě pirátské lodi se zablesklo a o pár vteřin později se k nim přes hladinu doneslo temné zadunění kanonu.

„Pořád jsou mimo dostřel,“ utrousil muž, který stál vedle Toma, když se několik sáhů za obchodní lodí zvedl bělavý chochol. Byl vyšší než Tom a při každém pohybu se mu vlnily svaly na ramenu. Černý obličej mu zakrývaly propletené jizvy, které vytvářely spirály a další obrazce, rituální znamení afrického kmene, do kterého se narodil. Toma znal od dnů, kdy byl ještě malý chlapec, a jeho otce Hala mnohem déle. Přesto jeho černou tvář nebrázdila jediná vráska a na oholené hlavě neměl jediný šedivý vlas.

„Už to nepotrvá dlouho, Aboli. Má oproti té bachraté prasnici několik uzlů navrch.“

„Ten obchodník by udělal líp, kdyby se vzdal. Oba víme, jak piráti naloží s těmi, kdo se staví na odpor.“

Tom se ohlédl. Pod markýzou na přední palubě seděly dvě ženy a vůbec se nesnažily zakrývat, že poslouchají a že jim neunikne jediné slovo, které si oba muži vymění.

„Počítám, že bychom měli nechat obchodníka jeho osudu,“ řekl pochybovačně.

Aboli věděl, na co myslí. „Čtyřicet děl proti našim dvanácti,“ upozornil. „A přinejmenším dvakrát tolik chlapů.“

„Bylo by ztřeštěné se do toho míchat.“

Jedna z žen na přední palubě vstala a založila ruce v bok. Z modrých očí jí sršely blesky. Nebyla krásná v běžném slova smyslu, ústa měla příliš široká, bradu příliš hranatou a pleť v obličejí opálenou tropickým sluncem do zlatohněda. Ale měla v sobě čilý, svěží temperament, v těle pružnou energii a v obličejí inteligenci, která Toma uchvátila, už když ji poprvé spatřil.

„Nebud' necita, Tome Courtney,“ prohlásila. „Opravdu chceš nechat ty chudáky napospas pirátům?“ Vytrhla mu z ruky teleskop a přiložila si ho k oku. „Zdá se mi, že na palubě je žena. Jistě víš, co se jí stane, až se piráti té lodi zmocní.“

Tom si vyměnil pohled s mužem u kormidla. „Co si o tom myslíš, Dorry?“

Dorian Courtney se zamračil. Ti dva byli bratři, ale jen málokdo by to poznal. Dorian byl po mnohaletém pobytu v arabských pouštích opálený do tmavohnědého odstínu vydělané kůže. Kolem rusovlasé hlavy nosil omotaný zelený turban a oblečené měl volné námořnické kalhoty, za jejichž opasek si zasunul zakřivenou dýku.

„Taky se mi to nelíbí.“ Řekl to zlehka a jakoby bez zájmu, ale všichni dobře věděli, kolik hořkých zkušeností se za těmi slovy skrývá. V jedenácti letech ho chytili arabští piráti a prodali do otroctví. Tomovi trvalo deset let, než ho našel, deset let, kdy ho považoval za mrtvého. Doriana adoptoval shovívavý a vlídný princ z Maskatu a udělal z něj bojovníka. Když se oba bratři konečně znovu shledali ve východoafrické divočině, Tom Doriana ani nepoznal a moc nechybělo, aby jeden druhého zabili.

„Nebude to snadné, Klebe,“ varoval Aboli. Oslovil Toma přezdívkou, která v jazyce jeho kmene znamená *jestřáb*. Sám měl dobré důvody nenávidět otrokáře. Před řadou let se oženil se dvěma ženami z kmene Lozi. Jmenovaly se Zete a Falla a dohromady mu porodily šest dětí. Zatímco byl Aboli pryč za obchodem, jeho vesnici přepadli arabští obchodníci s otroky a pochytili její obyvatele. Zete a Fallu spolu se dvěma nejstaršími syny odvěkli do otroctví a mladší děti pozabíjeli. Čtyři

Aboliho děti, chlapci a holčičky, skončily s hlavami roztržštěnými o kmen stromu, byly moc malé, aby stálo za to je brát na nucený pochod do některého z otrokářských přístavů na východním pobřeží Afriky.

Aboli a Tom je pronásledovali přes půl kontinentu, hnali se po stopě až do úplného vyčerpání. Když karavanu dohonili, osvobodili Zete a Fallu i Aboliho syny a otrokářům se krutě pomstili. Oba hoši, Zama a Tula, už dospěli téměř do mužného věku a měli stejně impozantní postavu jako jejich otec, ovšem zatím neměli na tvářích rituální tetování. Tom věděl, že zoufale touží, aby si ho zasloužili.

„Ta obchodní loď je těžce naložená,“ poznamenal Dorian, jako kdyby ho to teprve teď napadlo. „Náklad jistě bude cenný a vynesete slušný poplatek za záchranu.“

Aboli si již nabíjel pistoli. „Oba víte, co by řekl váš otec.“

„Prokazuj lidem dobro, ale nakonec si nezapomeň vyzvednout odměnu.“ Tom se zasmál. „Mně se nicméně pořád nelíbí vrhnout se do boje s dámami na palubě.“

Sára zmizela v podpalubí a po chvíli se objevila s mečem v ruce. Byla to nádherná zbraň se zlatou záštitou a jílcem, na jehož hrušce se třeptil velký modrý safír.

„Vezmeš si ho, Tome Courtney, nebo se s ním budu ohánět já?“ ptala se naléhavě.

Přes zvlněnou hladinu práskl další dělový výstřel. Tentokrát viděli, jak koule rozervalá obšívku na zádi obchodní lodě.

„Bože všemohoucí, paní Courtneyová, myslím, že piráti by se raději vzdali veškerého zlata z pokladů flotily Velkého mogula, než by se protivili tvým přáním. Co říkáš, Yasmini?“ oslovil krásnou šikmookou arabskou dívku, která stála vedle Sáry. Dorianova manželka na sobě měla jednoduché šaty dlouhé až na paty a na hlavě bílý šátek.

„Dobrá manželka ve všem poslechne svého manžela,“ odvětila ostýchavě. „Připravím si lékárníčku, protože ji určitě budeme potřebovat, až skončíte.“

Tom si připjal modrý meč – Neptunův meč. Kdysi patřil jeho otci a předtím jeho dědovi, ale původně ho dostal darem Tomův

praděd Charles Courtney od sira Francise Drakea po vyplnění Rancherie na pobřeží španělské Ameriky. Tímto mečem byl Tom pasován na Námořního rytíře řádu chrámu a svatého grálu, stejně jako před ním jeho předkové, a jeho prostřednictvím poslal bezpočet mužů na smrt, kterou si plně zasloužili. Byl vykován z nejjemnější toledské oceli a pružná čepel byla dokonale vyvážena safírovou hvězdou na hrušce jílce.

Tom vytasil meč z pochvy a kochal se paprsky světla, které se odrážely od ozdobného zlatého vykládání.

„Nabij pušky, Aboli. Dvojitou dávkou koroptvích broků.“ Malé kousky olova se rozprsknou do smrtonosného oblaku, který zpustoší řady všech, kdo mu stojí v cestě. „Pane Wilsone, kormidlo o tři čárky k větru.“

Děla na přídi pirátské lodi znovu zaburácela. Jedna koule minulá, druhá vytrhla kus obložení zádě a vyhodila gejzír třísek. Jedna z nich zasáhla Inchbilda do tváře, po níž teď stékal potůček teplé krve.

„Míří na stěžně.“ Pirátská loď mírně změnila směr a natočila se tak, že se všechny stěžně pronásledovaného plavidla ocitly v zákrytu jako kuželky.

„Obtížný cíl na takovou vzdálenost,“ poznamenal první důstojník.

Shora zaznělo zapraskání, jako kdyby ho chtělo usvědčit ze lži. Všechny oči se obrátily vzhůru – právě včas, aby spatřily spleť dřeva a plátna, která se na ně řítily. Muži uskočili, ale někteří byli příliš pomalí. Zádový stěžně udeřil kormidelníka a rozdrtil mu lebku. Loď se začala stáčet k zádě. Horní plachta zakryla nešťastníkovu tělo jako rubáš.

„Odsekejte to!“ zařval Inchbird. „Musíme uvolnit kormidlo!“ Muži se se sekerami v rukou vrhli na hromadu trosek a snažili se odstranit roztrášený stěžně.

Kapitánova slova přehlušil další výstřel a Inchbird zavrával ve zvířeném vzduchu za dělovou koulí, která přeletěla nad plaubou na délku předloktí od jeho hlavy. Cítil, jak plachetnice

zpomalila, protože se jí už do zad neopíral vítr. Trup se chvěl, plachty divoce pleskaly, lana se trhala.

Muži konečně uvolnili plátno namotané přes kormidelní kolo a odhodili ho, zarudlé kormidelníkovou krví. Pod ním leželo kolo, které padající stěžeň ošklivě polámala. Trvalo by několik hodin, než by usadili náhradní, a tolik času neměli.

Piráti se rychle blížili z levoboku a manévrovali tak, aby se přiblížili k boku. Byli už tak blízko, že kapitán zřetelně viděl muže shromážděné na palubě. Někteří mávali šavlemi, jiní drželi dlouhé, zlověstně vyhlížející píky.

Inchbird zaskřípal zuby. „Připravte se odrazit výsadek.“

Kormidelník *Bojovného kohouta* přirazil podélně k boku *Zámožné vdovy*. Muži v lanoví podkasali plachty, zatímco ostatní piráti se tlačili u hrazení, balancovali na okrajníku a přidržovali se lanových úponů nebo vzpěr. Obě plavidla do sebe narážela, jejich ráhna se dotýkala, oddělovala je volná hladina široká jen několik stop.

Legrange vyskočil na zábradlí. Bylo to snad až moc snadné, pomyslel si spokojeně. Podíval se dolů na uprázdněnou palubu obchodní lodi. Posádka je určitě dole a horečně se snaží ukrýt cennosti. Marné úsilí, už brzy budou naříkat a žadonit, aby mohli prozradit, kam schovali poslední dolar.

Zvedl hlásnou troubu: „Stáhněte vlajku a připravte se na zahákování.“

Jeho muži se hlasitě pošklebovali. Legrange přešel zrakem řadu děl v bocích obchodní lodi a viděl, že jsou opuštěná. Užitečně jimi doplní výzbroj *Kohouta*. Anebo spíš opraví *Zámožnou vdovu* a připojí ji ke své flotile. Se dvěma loďmi se stane pánem všech moří a oceánů. Při té myšlence vycenil zuby jako vlk.

Koutkem oka postřehl barevný záblesk – oranžová zář jako slunce lesknoucí se na kovové ploše u závěru děla. Ale nebylo to slunce, nýbrž pomalu hořící doutnák, jehož plamínek se blížil k zápalnému kanálku. Rychle si prohlédl řadu kanonů a ztuhl. Každé dělo bylo nabitó, opatřeno doutnákem a namířeno na něj.

„Dolů!“ zaječel. Děla bez obsluhy vychrlila z bezprostřední blízkosti drtivou boční salvu kartáčových střel naplněných hřebíky, které rozprášily hrazení a skosily přední řadu jeho mužů v chaosu krve a rozsekaného lidského masa. Mraky třísek se přehnal přes druhou řadu a srazily muže na palubu. Strašlivé ticho, které následovalo, přerвала posádka *Zámožné vdovy*, která se vyhrnula z poklopů a průlezů, ozbrojená mušketami a pistolemi, a šplhala na zadní palubu, aby mohla z vyššího postavení střílet na ty, kdo přežili masakr boční salvy. Piráti se rychle zvedali na nohy, ale kulky je stejně rychle zase srážely. Za radostného jásotu posádky *Zámožné vdovy* se obě lodě začaly od sebe odpoutávat.

Legrangeovi unikala kořist pod rukama. Ale *Bojovný kohout* vezl přes dvě stě mužů, zatímco *Zámožná vdova* i v plné síle necelou stovku. Přes všechny ztráty, které piráti utrpěli, pořád svou kořist přechíslovali. Potřebovali jen odvahu.

S výkřikem divokého vzteku popadl Legrange konec lana, které se uvolnilo z nadhladinového boku, a omotal si ho kolem zápěstí. Pak s pistolí v ruce vyšplhal zpátky na zábradlí.

„Žádné slitování!“ zaječel. Odrazil se a zavěšen na laně se oblakem kouře visícího ve vzduchu přenesl přes volnou vodní plochu jako kyvadlo a přistál na palubě *Zámožné vdovy*. Jeden z námořníků si ho všiml, odhodil prázdnou mušketu a sáhl pro meč. Legrange ho z bezprostřední blízkosti střelil do obličeje, zahodil pistolí a z opasku vytrhl další. Klopýtal k němu jiný námořník. I jeho Legrange zastřelil a vytasil meč.

Po celé délce boku *Zámožné vdovy* létaly hákovací kotvy a po palubě dusaly bosé nohy, jak Legrangeovi muži následovali svého velitele. Pocákaní krví a vnitřnostmi svých kamarádů se vynořovali z dusivého dýmu a téměř okamžitě posádku *Zámožné vdovy* přemohli. I po vražedné boční salvě bylo mužů z *Bojovného kohouta* mnohem víc, navíc planuli vztekem a touhou pomstít padlé druhy. Nešťastníci z obchodní lodi padali jeden za druhým mrtví, až zůstala jen hrstka nahnaná pod záďovou palubu.

Když někteří piráti viděli, že je bitva vyhraná, rozběhli se do podpalubí a začali drancovat. Ostatní obklíčili na zádi zbylé

muže ze *Zámožné vdovy* a oháněli se po nich šavlemi, ale nejevili snahu je zabít. Věděli, že jejich kapitán si s nimi dá na čas a vykoná na nich pomalou pomstu za to, že se postavili na odpor.

Legrange krácel po palubě pokryté krví a překračoval těla padlých. „Kdo z vás je kapitán?“ zeptal se.

Inchbird se prodral dopředu. Sečná rána na paži mu zbarvila rukáv doruda. „Já, Josiah Inchbird.“

Legrange ho popadl za rameno, přitáhl k sobě a pak jej srazil na palubu. „Měli jste se vzdát,“ zasyčel. „Donutili jste nás k boji. To jste neměli dělat.“

Z pochvy na opasku vytáhl nůž a přitiskl čepel Inchbirdovi k líci. „Teď tě zaživa stáhnou z kůže a tvoje vnitřnosti hodím žralokům, aby ses mohl dívat, jak na nich hodují.“

Muži kolem něho se zasmáli. Inchbird se svíjel a prosil o milost.

„Máme v nákladovém prostoru koření a kaliko z Madrásu a v balastních nádržích pepř. Můžete si to všechno vzít.“

Legrange se k němu sklonil. „Ach ano, vezmu si to, tím si můžeš být jistý. Rozeberu tvou loď, každé prkno a přepážku a do posledního dolaru najdu peníze, co jste přede mnou ukryli. Ale za to tě trestat nebudu. Potrestám tě za odpor a za to, co jsi udělal mým mužům.“

Jeho pozornost upoutal hluk u kajutních schůdků. Ohlédl se a spatřil dva své muže, kteří se vynořili z podpalubí a táhli mezi sebou zajatce. Piráti na zádi začali hučet a hvízdát, když poznali, že je to žena, která si přidržuje k hrudi roztržené šaty. Piráti ji strhli na kolena před svým kapitánem.

„Našli jsme ji ve velitelské kajutě, když se pokoušela ukrýt tohle.“ Jeden z pirátů otevřel dlaň a ukázal hrst zlatých mincí. Některé se skutálely na palubu. Jeho druzi zajásali a provolávali slávu.

Legrange sevřel oběma dlaněmi ženě bradu a zvedl jí hlavu, aby se na něho musela podívat. Probodly ho temné oči přetékající nenávistí a odporem. Však já to brzy změním, pomyslel si a šťastně se usmál.

„Přineste mi koš na oheň,“ přikázal. Zatahal ženu za vlasy, takže musela vstát, a pak do ní prudce žduchl pěstí. Zavrávorala dozadu, zakopla o lano a složila se na záda. Než se mohla pohnout, přiskočili k ní čtyři piráti, roztáhli jí paže a nohy a přidrželi ji.

Legrange si stoupl obkročmo nad ni. Ostřím meče jí natrhl sukně a jeho muži je rozpárali. Žena se kroutila a zmítala, ale čtveřice ji držela pevně. Legrange špičkou meče rozhrnul sukně a odhalil smetanově bílá stehna a chomáč tmavých chlupů v místě, kde se sbíhala. Muži hýkali a řehtali se.

Podíval se na Inchbirda. „To je tvoje žena? Nebo milenka?“

„Cestující,“ zachřchel Inchbird. „Pusťte ji, pane, prosím vás.“

„To bude záležitost na jízdě, kterou mi poskytne.“

Dva muži přinesli ohňový koš na železné trojnožce. Uhlíky tlumeně žhnuly. Legrange je rozhrnul špičkou meče, vsunul ji do žhavého uhlí a počkal, až se doruda rozpálila. Zvedl kouřící čepel a přidržel ji nad zajatkyní. Podíval se jí do hlubokých hnědých očí. Už v nich nebyl odpor, jen čirá hrůza.

Zkroutil rty do úsměšku. Sklopil ostří k místu, kde se spojovala stehna, a podržel ho na šířku dlaně od chomáčku chloupků. Nešťastnice ztuhla, bála se pohnout, aby se nedotkla rozžhavené čepele, z níž stoupal dým.

Bodl proti ní a žena zaječela, ale byl to jen klamný výpad, ostří se zastavilo těsně u odhalených stydkých pysků. Rozesmál se. Takovou zábavu nezažil od té doby, kdy jeho pozornosti zabily poslední otrokyni.

„Vezměte si ty peníze,“ kňourala. „Vezměte si celý náklad, zlato, všechno, co chcete.“

„Vezmu,“ slíbil jí Legrange. „Ale nejdřív si vezmu své potěšení.“ Špička meče již zchladla. Strčil ji zpátky do železného koše s uhlíky, až se zase rozžhavila, a pak ji přidržel ženě před očima. „Vidíš to? Nezabije tě, ale způsobí ti takové utrpení, jaké sis ani neuměla představit.“

S čelem oroseným potem vzdorovitě zasyčela: „Jdi k čertu, kam patříš.“

Její odpor jen povzbudil Legrangeův apetit. Měl rád ženy, které mají ducha – bylo o tolik uspokojivější, když je nakonec

zlomil. Olízl si rty a ochutnal krev. Z podpalubí slyšel výkřiky a řinčení zbraní, ale byl příliš zaujat zábavou, aby tomu věnoval pozornost. Nejspíš se tam jeho lidé perou o kořist. Vypovídá se s nimi později.

Hřbetem volné ruky si utřel ústa a tiše řekl: „Popálím tě, ženšká. Popálím tě a pak si tě podám a potom tě předhoduji svým chlapům, ať to s tebou skončí, jak se jim bude chtít.“

„Vytáhnout vesla,“ přikázal Tom tiše. Na jeho povel zvedli muži všech osm vesel, z nichž kapala voda, a uložili je podél boků. Jola z *Kentaury* se dostala pod černý trup pirátské lodi. Tom mírně pohnul kormidlem. Nad sebe se vůbec nedíval, snažil se co nejtišeji přirazit s člunem k boku většího plavidla. Aboli a Dorian na přídí namířili muškety k palubě *Bojovného kohouta*, kde se hrozivě rýsoval kanon upevněný na otočné lafetě. Kdyby na lodi zůstal jediný pirát, který se nepřesunul na kořist, mohl z nich jediným výstřelem nadělat sekanou.

Tom se ohlédl ke *Kentaurovi*, který se houpal na vlnách asi půl míle daleko. Piráti si šalupy nevšimli – anebo byli příliš zaujati drancováním, aby si s ní teď dělali starosti. Se Sárrou a Yasmine nechal Tom jen dva muže. Jestli se jejich výprava nezdaří, jsou obě odsouzeny ke strašné záhubě... Vytlačil tu myšlenku z hlavy.

Příd joly se s téměř neslyšným ťuknutím dotkla trupu pirátské lodi. Aboli zachytil provazový žebřík a ukázal nahoru. Tom zavrtěl hlavou. Blízko čáry ponoru se v boku trupu táhla řada poklopů, příliš nízko, aby to mohly být dělové střílny. Pochopil, že to nejspíš budou větrací otvory, památka na doby, kdy *Bojovný kohout* přepravoval otroky.

Tom vytáhl od opasku nůž a zkusil spáru nejbližšího poklopu. Když byli v podpalubí otroci, poklopy byly zevnitř zajištěny visacími zámky, ale s takovými detaily si piráti určitě nelámali hlavu. Čepel nože narazila na vnitřní petlici a Tom ji opatrně nadzvedl.

Petlice povolila. Tom otevřel poklop a nahlédl do šera nejnižšího podpalubí. Nikdo se neozval. Kývl na Aboliho, ať drží člun na místě, a vsoukal se dovnitř. Ostatní ho následovali a zbraně sunuli před sebou. Aboli se svými širokými rameny a mohutným trupem měl co dělat, aby se otvorem protáhl.

Nízké podpalubí bylo přečpané nejrůznějšími předměty. Tom se přikrčil, ale přesto se málem uhodil do hlavy o stropní trám. Prodíral se mezi kořistí a zásobami, které si tu piráti uložili, a postupoval ke světlu, jež pronikalo mříží z hlavní paluby. Aboli a Dorian mu kráčeli v patách, následováni zbytkem posádky *Kentaura*. Byl mezi nimi i Alf Wilson, který se plavil již s Tomovým otcem, a dva Aboliho synové Zama a Tula. Jejich oči v temnotě doslova hořely vztekem a nenávistí, když viděli svědectví otrokářské minulosti. Moc dobře si uvědomovali, že za jiných okolností mohli sami vězet přikovaní k železným kruhům, které dosud trčely z dřevěných stěn, a loď by je převážela přes oceán, aby je nakonec prodali jako zvířata kolonistům v Karibiku nebo v Americe – samozřejmě za předpokladu, že by plavbu přežili. Zdálo se jim, že pořád cítí zápach utrpení a lidského zoufalství vyvěrající z prken.

Tom vyšplhal po zádoovém žebříku a opatrně vystrčil hlavu z poklopu. Ocítl se pod zadní palubou, těsně u posledního stěžně. Spatřil mrtvolu, které ležely jedna přes druhou na žhavém slunci spalujícím palubu. Všichni přeživší se přestěhovali na *Zámožnou vdovu*, aby ji vyplenili.

Tom pokynul svým lidem, ať ho následují na dělovou palubu. Ukázal na jeden z dlouhých kanonů, jehož hlaveň vyčnívala z otevřeného poklopu a málem se dotýkala trupu obsazené obchodní lodi.

Vydal tichý rozkaz: „Zajedte s ním dovnitř.“

Zama a Tula vyskočili k úvazníkům a táhlicím, které upevňovaly dělo k rámu lodi. Alf Wilson a další se k nim připojili a společně odtáhli dělo dozadu. Rachotilo na dřevěných kolech a zanechalo po sobě otevřenou střílnu jako obdélník světla. Tom jí prostrčil hlavu. Obě lodi se těsně přiblížily, trupy narážely do sebe. Mezi nimi se třpytil proužek hladiny.

Tom si rozepnul opasek. „Přidrž mě, Aboli.“

Aboli ho držel za nohy a Tom se vysoukal z otvoru, až se mohl dotknout druhého plavidla. Tak daleko na zádi nemělo žádné střílny. Nacházel se naproti zadním okénkům a nahlížel do kapitánovy kajuty. Za sklem se uvnitř pohybovaly postavy, které prohrabávaly interiér a hledaly cennosti. Tom ztuhl, ale piráti byli tak zabraní do práce, že si ho v temném stínu mezi trupy nevšimli.

„Pomoz mi s tím,“ požádal jeden z lupičů. „Je to zatraceně těžké.“

Rozbitým oknem se jeho hlas nesl zcela zřetelně. Tom se díval, jak se k němu připojil jiný muž. Společně zvedli okovanou truhlici a nesli ji ke dveřím.

Kabina byla prázdná. Tom se natáhl co nejdál a v duchu děkoval Abolimu za jeho silné paže, které ho přidržovaly. Protáhl ruku rozeklaným otvorem ve skle. Dával pozor, aby si o střepy nepořezal zápěstí, uvolnil západku, zatlačil na okénko a otevřel ho.

„Pust,“ sykl tiše na Aboliho. Přidržel se okenního rámu a protáhl se do kajuty. Pád ztlumila hromádka polštářů s rozpáranými povlaky a vytrhanou náplní, jak piráti hledali cennosti.

Aboli mu podal oknem modrý meč. Tom si připjal pochvu a zkontroloval mechanismus pistole, zatímco jeho druhové jeden po druhém překonávali mezeru mezi plavidly. Když tam přelezli všichni, kajuta jim byla tak těsná, že se sotva mohli pohybovat.

Shora k nim dolehl výbuch smíchu. Tom uvažoval, co se tam asi stalo.

Dveře se rozletěly a na prahu stál pirát. Určitě loupil v důstojnické jídelně, protože v jedné ruce svíral hrst stříbrných lžiček a v druhé svícen.

„Co tu děláš? To je moje.“ Pak teprve v šeru rozeznal shromážděnou skupinu. „Kdo sakra jste?“

V kajutě nebylo dost místa, aby se někdo mohl rozmáchnout mečem. Aboli natáhl ruku svírající nůž a prořízl muži hrdlo. Pirát se skácel na podlahu a držel se za krk. Z rány bublala krev. Lžičky a svícen zarachotily na prknech.

„Za mnou, *Kentaure!*“ Tom se vyřítíl dveřmi na nižší palubu. Před ním se otevřela scéna krvavého masakru a naprosté zkázy. Muži vynášeli ze skladovacího prostoru balíky látek, zakopávali o mrtvolu, z natržených pytlů se na palubu sypalo vzácné koření. O kus dál vpředu kdosi otevřel soudek rumu a piráti se tlačili u otvoru, jímž proudila lihovina.

Nikdo nedržel zbraň a většina si ani nevšimla mužů vybíhajících z kajuty nebo si neuvědomila, kdo to je.

A to už se na ně řítíl přepadový oddíl z *Kentaury*. Dorian a Aboli byli zkušení válečníci, veteráni nesčetných bojů. Zama a Tula vyrostli na příbězích o válkách, v nichž bojoval jejich otec, a zapojili se do říše s dravostí mladíků, kteří poprvé ochutnali bitvu. Alf Wilson a zbytek posádky následovali Courtneyovy do více šarvátek, než si mohli zapamatovat. Přesně věděli, co mají dělat.

Piráti si sotva uvědomili, co se děje, než většina padla bez boje. Někteří se snažili bránit čímkoliv, co jim přišlo pod ruku – oháněli se navigačními knihami, korbely nebo balíky látek –, padali však jako přezrálé hrušky v bouři. Tom koutkem oka postřehl Doriana, který rychlými a přesnými pohyby postupoval kupředu. Jeden z pirátů držel v ruce nůž. Dorian ho máchnutím meče odzbrojil, stočil čepel, zabořil ji pirátovi mezi žebra a proklál mu srdce. Zkroucením zápěstí uvolnil zbraň právě včas, aby mohl ocelovou záštitou udeřit jiného nepřítele do obličeje. Muž odskočil. Dorian k němu vykročil a probodl ho.

Několika pirátům se však podařilo uniknout po předním můstku. „Na horní palubu!“ křikl Tom. Alespoň někomu z pirátů došlo, co se tu stalo. Kdyby se jim podařilo upevnit poklapy, výsadek z *Kentaury* by uvázl v pasti mezi dvěma palubami.

Tom se řítíl po kajutních schůdkách a bral zakrvácené stupně po třech. Nahoře se před ním objevil pirát. Tom sáhl levou rukou pro pistoli za opaskem. Na tak krátkou vzdálenost nemohl minout. Muž padal přímo na něj. Tom se mu vyhnul, přeskočil poslední schod a přistál na hlavní palubě.

Se všemi smysly nabuzenými vírem bitvy přelétl jediným pohledem celou scénu: houf vězňů zahnaných dozadu a ob-

klopených ozbrojenými piráty; kapitán s krvácejícím obličejem a pažemi sražený na kolena; žena v sukních roztržených až k pasu ležící na zádech a nad ní vousatý pirát, který jí mezi stehny držel hrot meče.

Tom vytasil druhou pistoli a vypálil. Příliš rychle: kulka minul cíl a zasáhl jiného muže. Velitel pirátů sebou škulbl, se vzteklým zavrčením zvedl meč a chystal se ženu probodnout.

Zaburácel další výstřel. Dorian již také vyběhl nahoru a stál vedle Toma, z pistole v jeho ruce stoupal kouř. Pirátský kapitán upustil meč a zavrával, z prostřeleného zápěstí mu crčela krev.

Tom se na bratra zazubil. „Dobrá rána, Dorry.“

„Mířil jsem mu na srdce.“ Dorian schoval prázdnou pistoli za opasek a přehodil si meč zpátky do pravačky. Proti němu se vrhl pirát s píkou. Dorian uhnul ráně, vyvedl útočnicka z rovnováhy a zaútočil mečem. Jeho špička proklála muži hrud' a celá zakrvácená vyjela na délku dlaně mezi lopatkami.

Aboli se zatím prosekal na zadní část paluby a Tom ho po žebříku následoval. Na zádi zuřila divoká šarvátka. S výkřiky „Bravo!“ a „*Zámožná vdova!*“ se posádka obchodní plachetnice obrátila proti vězňákům. Nebyli ozbrojeni, ale podařilo se jim piráty zaskočit nepřipravené. Mnozí se připojili k plenění, jiní zaujatě sledovali, jak si Legrange hraje se zajatky, někteří dokonce odložili zbraně. Teď se ocitli mezi dvěma ohni. Námořníci jim vykroutili meče z rukou nebo se na ně vrhli tělo na tělo, takže piráti nemohli dlouhé zbraně použít. Tom se pružně protahoval vřavou a hledal kapitána pirátů.

Nohou narazil na cosi měkkého, a když sklopil zrak, spatřil ženu, s níž si barbarský velitel tak krutě zahrával. Ležela schoulená do klubíčka a přidržovala si k tělu rozpárané sukně. Nedaleko ní Tom postřehl koš na oheň, v němž žhnuly rozpálené uhlíky. Stál na palubě všemi zapomenutý a kolem něho zuřila bitva.

I v žáru boje ucítil Tom poplašné zachvění. První a největší obavou každého námořníka je oheň, jediná pohroma, která může během několika minut změnit i tu nejpyšnější loď v hromadu černého popela.